

..

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.21/2026/10.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. június 12. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az előnyért hivatali kötelességét megszegve társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 volt rendőr főtörzssászlós I. rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 2025. október 22. napján kihirdetett 42.Kb.22/2025/20-I. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 volt rendőr főtörzssászlós I. rendű és Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottal szemben alkalmazott lefokozás katonai büntetést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet Terhelt1 volt rendőr főtörzssászlós I. rendű és Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. október 22. napján kihirdetett 42.Kb.22/2025/20-I. számú ítéletével Terhelt1 volt rendőr főtörzssászlós I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében (Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont aa) alpont) és bűnsegédként hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 343. § (1) bekezdés c) pont). Ezért őt – halmazati büntetésül – 1 év, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, 50 napi tétel, napi tételenként 2.000.- forint pénzbüntetésre, valamint lefokozásra ítélte. Az I. rendű vádlottal szemben 10.000.- forint erejéig vagyonekhozást rendelt el. A bíróság megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetésből – végrehajtásának elrendelése esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság az így kiszabott 100.000.- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A

bíróság Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében (Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont aa) alpont) és hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 343. § (1) bekezdés c) pont). Ezért őt – halmazati büntetésül – 1 év, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, 50 napi tétel, napi tételenként 2.000.- forint pénzbüntetésre, valamint lefokozásra ítélte. A II. rendű vádlottal szemben 10.000.- forint erejéig vagyonekobzást rendelt el. A bíróság megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetésből – végrehajtásának elrendelése esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság az így kiszabott 100.000.- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a jelen felülbírálattal részlegesen érintett 42.Kb.22/2025/20-I. számú ítéletében továbbá Terhelt3 pe. III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli hivatali vesztegetés büntetében (Btk. 293. (1) bekezdés, (2) bekezdés) és bűnsegédként hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 343. § (1) bekezdés c) pont), ezért őt – halmazati büntetésül – 200 napi tétel, napi tételenként 5.000.- forint pénzbüntetésre ítélte. A bíróság az így kiszabott 1.000.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére a III. rendű vádlott részére 10 havi részletfizetést engedélyezett, meg nem fizetése esetére pedig rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A bíróság rendelkezett továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről. Az ítélet Terhelt3 pe. III. rendű vádlott vonatkozásában 2025. október 22. napján jogerőre emelkedett.

[2] Az ítélet ellen a katonai eljárásra kijelölt ügyész az I. rendű és II. rendű vádlottak terhére súlyosításért, a velük szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama és a végrehajtás felfüggesztése próbaidejének a felemelése érdekében fellebbezést jelentett be. Terhelt1 volt rendőr főtörzsszázlós I. rendű vádlott és a védője enyhítésért fellebbeztek. Az II. rendű és III. rendű vádlottak és a védőik az elsőfokú ítéletet annak kihirdetésekor tudomásul vették.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú katonai tanács a büntetés kiszabása során a súlyosító és enyhítő körülményeket mindkét vádlott vonatkozásában teljes körűen feltárta és ítélete indokolásában részben értékelte, azonban az enyhítő körülmények súlyosító körülmények számához és azok súlyához viszonyított arányát és súlyát nem megfelelő nyomatékkal vette figyelembe, és a kiszabható büntetés középértékéhez viszonyítottan eltúlzóan enyhe büntetést szabott ki az I. és II. rendű vádlottal szemben. A szabadságvesztés mértéke, és annak végrehajtása felfüggesztésére megállapított próbaidő tartama nem igazodik a cselekmény valós tárgyi súlyához, az elkövetők személyéhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez, így a bíróság által kiszabott büntetés nem felel meg a Btk. 79-82. §-aiban meghatározott büntetés kiszabási elveknek és a generális és speciális prevenciók céloknak sem. Mindezekre figyelemmel azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 42.Kb.22/2025/20-I. számú ítéletét változtassa meg, és a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére megállapított próbaidő tartamát hosszabb, a törvényi maximumhoz közeli időtartamban állapítsa meg.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.144/2026/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét érintett vádlott vonatkozásában kiegészítéssel tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokon megfelelő tanácsösszetételben eljáró katonai tanács a perrendi szabályokat lényegében betartotta, olyan abszolút vagy relatív hatályú eljárási szabályt nem sértett, mely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné. Az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezések kizárólag a büntetésre vonatkozó rendelkezés ellen irányultak, ezért a törvényszék a Be. 562. § (2) bekezdésére figyelemmel indokolta az ítéletét. A rögzített tényállás alapján a katonai tanács okszerűen következtetett mind a három vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és a bűnösségükre, valamint a korrupciós és közbizalom elleni bűncselekményeiket törvényesen minősítette.

[5] A büntetékiszabásnál irányadó körülményeket a törvényszék feltárta – melyek körében nyomatékos súlyosító körülményként kell számba venni, hogy bűnüldöző hatóság hivatásos állományú tagjaként olyan bűncselekményeket követtek el, melyeket megakadályozni lettek volna kötelesek – és azokat értékelve helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlottakkal szemben elsősorban a jelentős időmúlásra és a beismerésükre figyelemmel végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadágvesztés büntetés kiszabása is alkalmas a Be. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetések tartamának, illetve a felfüggesztés próbaideje tartamának a rögzítésekor. A vádlottak által elkövetett korrupciós bűncselekmények büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés. Ugyanakkor a halmazati büntetés szabályaira figyelemmel az I. és II. rendű vádlottakkal szemben 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés büntetés szabható ki, melynek a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint irányadó középértéke 7 év szabadságvesztés. A kiemelt enyhítő körülményekre tekintettel a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés alkalmazásával mind az I., mind a II. rendű vádlottak esetében a másodfokú eljárásban a szabadágvesztés büntetés törvényi minimumban történő megállapítását és a próbaidőnek a maximális értékben történő meghatározását látta szükségesnek a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség. Az I. és II. rendű vádlottak haszonszerzés céljából követtek el a terhükre rótt bűncselekményeket, ezért őket a katonai tanács határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés mellett törvényesen ítélte pénzbüntetésre is, továbbá törvényesen rendelkezett a korrupciós előny vonatkozásában a vagyonekobzásról. A fellebbviteli főügyészség rámutatott arra is, hogy az I. és II. rendű vádlottak a terhükre rótt bűncselekményeket hivatásos rendőrként követtek el, azonban a cselekményük elbírálásakor a szolgálati viszonyuk már megszűnt, szolgálati viszonyuk megszüntetésekor elvesztették rendfokozatukat. Tekintettel arra, hogy az I. és II. rendű vádlott rendfokozattal nem rendelkezett az ítélet meghozatalakor, és bár kétségtelenül érdemtelenek a rendfokozat viselésére, velük szemben a lefokozás katonai büntetés alkalmazása a Btk. 137. § (1) bekezdése szerinti törvényi feltétel hiányában, mint rendfokozat nélküli személyekkel szemben került sor, ezért az ügyészi álláspont szerint ezt a katonai büntetést mindkettőjük vonatkozásában a másodfokú eljárásban mellőzni szükséges. Így a fellebbviteli főügyészség az ítéleti indokolás [42] pontjából is mellőzni indítványozta az ezzel ellentétes elsőbírói álláspontot. Rámutatott továbbá, hogy mivel a katonai tanács ítéletében az I. és II. rendű vádlottakkal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadágvesztés büntetést szabott ki, a Be. 102. § (1) bekezdésére figyelemmel vizsgálni kell, hogy a vádlottak érdemesek-e előzetes mentesítésre. E kötelezettségének az elsőfokú bíróság csak a II. rendű vádlottat érintően, a védője indítványára tett eleget és rögzítette, hogy a korrupciós bűncselekményt elkövető II. rendű vádlott méltatlan e kedvezményre. I. és II. rendű vádlottak hivatásos rendőrként – akiknek alapvető kötelezettségük volt a bűncselekmények

megakadályozása – korrupciós bűncselekményt követtek el, melyre figyelemmel a töretlen bírói gyakorlatra is érdemtelenné váltak az előzetes mentesítésre. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség törvényesnek tartotta.

[6] A leírtak alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 42.Kb.22/2025/20-I. számú ítéletét – a felhívott további súlyosító körülmény értékelésével – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és Terhelt1 volt rendőr főtörzsszázlós I. rendű vádlottal és Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát és a szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztése próbaidejének tartamát emelje fel, és mellőzze az I. és II. rendű vádlottakkal szemben a lefokozás katonai büntetést. Egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[7] Az I. rendű vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal védence javára az 56. Bkv. által felsorolt enyhítő körülményeket, így sem a büntetlen előéletét, sem azt, hogy beismerte és megbánta a terhére rótt cselekmény elkövetését, továbbá jelentősen leromlott egészségi állapotát sem, amely mozgásának korlátozottságában jelenik meg. Ahogy a kedvező személyi körülményeit nem vette figyelembe kellő súllyal, úgy az igen jelentős, több mint 7 éves időmúlást sem. A védő kiemelte, hogy az alapelvek szintjén megjelenik az egyéniesítés is, ami irányadó kell, hogy legyen a bíróság számára az ítélet meghozatalakor. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott jogkövetkezmény eltúlzott, így mind a kiszabott szabadságvesztés, mind a próbaidő csökkentése indokolt, ahogy a mellékbüntetésként kiszabott pénzbüntetés csökkentése is. A védő a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.144/2026/3. számon, 2026. március 26. napján kelt fellebbezés indokolására észrevételként előadta, hogy nem ért egyet a főügyészségnek azzal az álláspontjával, amely szerint nyomatékos körülményként kell számba venni jelen bűncselekménynél, hogy a vádlottak bűnüldöző hatóság hivatásos állományú tagjaként olyan bűncselekményeket követtek el, amelyeket megakadályozni lettek volna kötelesek. A védői érvelés szerint a főügyészség álláspontja helytelen, az a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, tekintettel arra, hogy a hivatalos személyi minőség a tényállás eleme, a hivatali köteletség megszegése a minősített eset alapja, a rendőri minőség és az intézkedési kötelezettség megszegése már beépül a bűncselekmény törvényi értékelésébe, ezért nem lehet külön súlyosító körülményként értékelni, mivel az már a bűncselekmény törvényi tényállásának eleme. A vádlottak nem olyan beosztásban dolgoztak, amelynek kifejezett feladata a hivatalos személyek által elkövetett korrupció elleni fellépés lett volna. Egyetértett ugyanakkor a védő a főügyészség azon megállapításával, amely szerint nem volt törvényes az elsőfokú bíróság döntése abban a körben, amelyben a vádlottakat lefokozta, tekintettel arra, hogy rendfokozattal már nem rendelkeztek az ítélet meghozatalakor, így maga is kérte, hogy a másodfokú katonai tanács ezen rendelkezést mellőzze ítéletéből.

[8] A II. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál észrevételt terjesztett elő. Ebben előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete – nyomatékmal védence beismerő vallomására – megalapozott, a bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, hibamentesen állapította meg, tényből tényre helyesen következtetett, így az a másodfokú eljárás során is irányadó. Az elsőfokú

katonai tanács az enyhítő körülményeket megfelelő számban vette figyelembe és megfelelő büntetést szabott ki a II. rendű vádlottal szemben. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség súlyosításra irányuló fellebbezése a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre, így az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[9] A katonai ügyész által Terhelt1 volt rendőr főtörzsászlós I. rendű vádlott és Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlott tekintetében súlyosítás iránt, továbbá Terhelt1 volt rendőr főtörzsászlós I. rendű vádlott és védője által enyhítésre irányuló fellebbezésre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel – korlátozottan – bírálta felül. Felülbírálatra ezért a Be. 590. § (5) bekezdés a)-d) pontjai alapján a hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok megtartására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezésre terjedt ki. Itt jegyzi meg a másodfokú katonai tanács, hogy az elsőfokú ítélet Terhelt3 pe. III. rendű vádlott tekintetében ügyész, illetve védelmi fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, így jelen felülbírálat a fele szemben hozott ítélet megállapításait nem érinthette.

[10] A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállásra alapította.

[11] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 598. § (2) bekezdés I. fordulata szerinti törvényi feltételek fennállása miatt tanácsülésen bírálta felül.

[12] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését, ilyenre a jogosultak sem hivatkoztak.

[13] Az elsőfokú katonai tanács az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával tartotta meg, az általa az előkészítő ülésen fogatosított törvényi figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak, a jogszabályi előírásoknak megfeleltek.

[14] Az I. rendű vádlott az előkészítő ülésen a bűnösségét azzal ismerte be, hogy nem volt tudomása semmiről, nem érezte magát hibásnak. Hivatkozása szerint csupán azért bólintott az intézkedés során a II. rendű vádlott felé, mert lekérte az intézkedés alá vont gépjármű forgalmi rendszámát és azt rendben találta, a mozdulata csupán arra vonatkozott, hogy mindent rendben talált. Az elsőfokú katonai tanács ezt a nyilatkozatát beismerő nyilatkozatként – értelemszerűen – nem fogadta el.

[15] Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlott az előkészítő ülésen a bűnösségét a váddal egyezően beismerte és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról. Az elsőfokú katonai tanács azonban ezt a beismerő nyilatkozatot nem fogadta el és az ügyet tárgyalásra utalta.

[16] Az ezt követően, 2025. október 22. napján tartott tárgyaláson az I. rendű vádlott – bár részletes vallomást nem tett – a bűnösségét a korábbi nyilatkozatával szemben a váddal egyezően beismerte, ugyanígy tett a II. rendű vádlott is. Egyebekben a III. rendű vádlott – akivel szemben hozott ítélet jelen felülbírálat tárgyát már nem képezi – továbbra is a váddal egyezően tett beismerő vallomást.

[17] Az elsőfokú katonai tanács a vádirati tényállással egyezően az ítélet [12] bekezdésétől a [16] bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített és Terhelt1 volt rendőr főtorzszászlós I.r.vádlottat a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint minősülő társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, továbbá a Bt. 343. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében, míg Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottat a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint minősülő társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, valamint a Btk.343. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetében mondta ki bűnösnek.

[18] A másodfokú katonai tanács a felülbírálat alapját képező és irányadó tényállás alapján (ítélet [16] bekezdés) maradéktalanul osztotta az elsőfokú tanács álláspontját, miszerint az I. rendű vádlott a közokirat-hamisítás büntettét – a vádirati minősítéstől eltérően - nem felbujtóként, hanem bűnsegédként követte el azzal a magatartásával, miszerint az I. rendű vádlott a tényállásban megjelölt időpontban és helyszínen a szabálysértést megvalósító Terhelt3 pe. személlyel (volt III. rendű vádlott) szemben Terhelt2 volt rendőr őrmesterrel együtt foganasított intézkedésük során legalábbis egyetértett azzal, hogy a II. rendű vádlott az általa kiállított helyszíni bírság kiszabására vonatkozó nyomtatványon valótlannal azt tüntesse fel, hogy Terhelt3al szemben a balra kanyarodás szabályainak megsértése helyett a Szabs. tv. 225.§-ának (1) bekezdésében meghatározott közúti közlekedési igazgatási szabályok megsértése miatt – a gépjármű forgalmi engedélyét az intézkedésnél nem tartotta magánál – 5.000,- forint helyszíni bírságot szabott ki.

[19] Az elsőfokú katonai tanács indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) és (4) bekezdése figyelembe vételével tett eleget.

[20] Az I. és II. rendű vádlottak terhére bejelentett súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos, a katonai büntetés alkalmazásának mellőzésére irányuló ügyészi

fellebbezés megalapozott, míg az I. rendű vádlott és védője által enyhítés irányt bejelentett fellebbezés nem foghatott helyt.

[21] A törvényszék katonai tanácsa az ítélet [33]-[34] bekezdéséig vette számba az I. és II. rendű vádlottak esetében feltárt bűnösségi körülményeket. Indokoltan értékelte az I. rendű vádlott javára az eljárás utolsó szakában tett, bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást, a megbánó magatartást, azt, hogy a szolgálati viszonya időközben megszűnt, továbbá nagy nyomatékka, hogy a cselekmény elkövetése óta – különösen a tényállás egyszerű megítélésének ellenére rendkívül hosszú idő telt el. Okkal értékelte azonban a terhére a társas bűnelkövetést, a kezdeményező szerepét, illetőleg a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottságát.

[22] Ugyanígy törvényesen értékelte a II. rendű vádlott esetében a javára szóló körülményként a fentebb hivatkozottakat azzal az eltéréssel, hogy a II. rendű vádlott tekintetében súlyosító körülmény, hogy cselekményeit járőrparancsnoki beosztásban valósította meg.

[23] Mindezen bűnösségi körülményeket értékelve helyesen járt el a katonai tanács, amikor az I. és II. rendű vádlottakat a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok szem előtt tartása mellett a terhükre rótt bűncselekmények tárgyi súlyára, a bűnösség fokára és a személyében rejlő társadalomra veszélyességre, és a Btk. 80. §-an írt büntetés kiszabási elvekre figyelemmel a halmazati büntetesként kiszabható tételkereten belül méltányosnak tekinthető tartamú szabadságvesztésre és ezzel együtt pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés tartamát a törvényi keretek között állapította meg mindkét vádlott tekintetében, a kiszabott szabadságvesztés büntetések tartama az ítélet belső arányossága iránt támasztott követelményeknek megfelel, a végrehajtási fokozatot is törvényesen határozta meg börtönben a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján A másodfokú katonai tanács a szabadságvesztés büntetések tartamának jelentős mértékű súlyosítására a feltárt büntetés kiszabási körülményekre tekintettel, a katonai ítélkezési gyakorlatot is szem előtt tartva nem látott kellő indokot. Az elsőfokú katonai tanács álláspontját osztotta a fellebbviteli katonai tanács abban is, hogy a vádlottakkal szemben a büntetési célok elérése érdekében nem szükséges a szabadságvesztés büntetések azonnali végrehajtása, annak végrehajtását a Btk. 85. §-a alapján törvényesen függesztette fel, és a próbaidő tartama tekintetében a rendkívüli időmúlásra figyelemmel indokoltan tért el az ügyészi indítványtól akként, hogy azt az I. és a II. rendű vádlott esetében is 3 évben határozta meg. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint egyik vádlott esetében sem indokolt a Btk. 102. § -ban rögzített előzetes mentesítés alkalmazása, mivel egyik vádlott esetében sem volt feltárható olyan körülmény, amely érdemessé tette volna őket arra. Az irányadó katonai ítélkezési gyakorlat szerint a korrupciós bűncselekményt elkövetőkkel szemben az előzetes mentesítésben részesítés nem indokolt. Az I. és II. rendű vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetés mind a napi tételek száma, mind pedig egy napi tétel összege tekintetében törvényes.

[24] Tévedett azonban a törvényszék katonai tanácsa, amikor az I. és II. rendű vádlottakat lefokozás katonai büntetésre is ítélte, tekintettel arra, hogy Terhelt1 volt rendőr

főtörzszászlós I. rendű vádlott esetében a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XIII. törvény (Hszt.) 80. § (2) bekezdés d) pontja és a 82/B. § (6) bekezdése, míg Terhelt² volt rendőr őrmester II. rendű vádlott szolgálati viszonya a Hszt. 80. § (1) bekezdés c) pontja és a 82. § (1) bekezdés g) pontja alapján szűnt meg, a szolgálati viszonyuk megszüntetésekor elvesztették a rendfokozatukat, ahogyan azt az adekvát parancs is tartalmazza. Ebből következően az elsőfokú ítélet meghozatalakor sem az I., sem a II. rendű vádlott nem rendelkezett rendfokozattal – annak ellenére, hogy a jelen ügyben elbírált cselekményük okán egyébként is érdemtelenek a rendfokozat viselésére -, velük, mint rendfokozattal nem rendelkezőkkel szemben a Btk. 137. § (1) bekezdés szerinti lefokozás katonai büntetés alkalmazása nem törvényes. Egyebekben a BH2022.175. számú bírósági határozatban is rögzítésre került ez a következetesen követett gyakorlat, miszerint ellentétben a Magyar Honvédség hivatásos állományú katonájával, a rendőr esetében a szolgálati viszony megszüntetésével rendfokozatát automatikusan elveszíti, ezért vele szemben szolgálati viszonyának megszüntetését követően, ha azzal egyidejűleg szolgálati nyugdíjasnak nem minősül, lefokozás katonai büntetés kiszabására nem kerülhet sor.

[25] Mindezek alapján ezen katonai büntetés alkalmazását a másodfokú katonai tanács mindkét vádlott esetében mellőzte.

[26] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[27] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tartott tanácsülésen a Be. 606. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Budapest, 2026. június 12.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 42.Kb.22/2025/20-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.21/2026/10. számú ítélete folytán 2026. június 12. napján Terhelt1 volt rendőr főtörzsászlós I. rendű és Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlott tekintetében jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2026. június 12.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke